

Ασταμάτητος αγώνας

Από την πρώτη στιγμή της απελευθέρωσης μας από την Άσσια, η οικογένεια μου και εγώ, αγωνιζόμαστε για το αναφαίρετο δικαίωμα διακρίθωσης της τύχης του πατέρα μου και των άλλων συγγενών αγνοουμένων. Καθημερινές επισκέψεις στον Ερυθρό Σταυρό, αποστολή μηνυμάτων στα χωριά όπου υπήρχαν εγκλωβισμένοι - Βώνη, Γύψου - πορείες και άλλες εκδηλώσεις, καθημερινές επισκέψεις στο Λήδρα Πάλας και στην Ξενοδοχειακή Σχολή κατά την απελευθέρωση αιχμαλώτων.

Η Διερευνητική Επιτροπή

Αποτελεί τροχοπέδη στην έρευνα για την διακρίθωση της τύχης των αγνοουμένων, ο τρόπος με τον οποίο εργάζεται σήμερα η Διερευνητική Επιτροπή.

Γιατί δεκτήκαμε τους όρους εντολής της Διερευνητικής Επιτροπής (13 σημεία που καθορίζουν τον τρόπο λειτουργίας της), αφού εκ των προτέρων φαινότο ότι δεν οδηγούσαν πουθενά;

Γιατί δεν ενημερώθηκαν οι συγγενείς των αγνοουμένων προτού υπογραφεί η συμφωνία;

Θέλουμε να μάθουμε τι έγιναν. Αν ζουν να τους ελευθερώσουν, αν όχι να μας υποδείξουν τους τάφους τους.

Πικρία και απογοήτευση. Περνούν τα χρόνια και αφήνεται το ζήτημα να διαιωνίζεται. Το θέμα των αγνοουμένων, είναι πρόβλημα παραβίασης του πιο βασικού ανθρώπινου δικαιώματος, του δικαιώματος της ζωής, που είναι κατοχυρωμένο από τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ.

Η ΤΑΝ Η ΕΠΙ ΤΑΣ 4.10.75

*Λεβέντης είκοσι χρονών της μάνας του βλαστάρι,
ο πρώτος μέσα στο χωριό, του κύρη του καμάρι,
μέσ' την φωτιάν ευρέθηκεν εκείνου του πολέμου
μαζί με τους συντρόφους του σαν τίγρις πολεμάει,
μα δεν ζητά ψωμί, νερό μον' βόλια να του φέρουν
κι' όλο ταμπούρια τούρκικα στο διάβα του χαλάει.
Στο τέλος μένει μοναχός, νεκροί πια οι συντρόφοι,
αυτός και το τουφέκι του, τα λιγοστά του βόλια
και ο στρατός ο Τούρκικος τον επερικυκλώνει
τό τουφεκίδι άναψε, κτυπάνε τα κανόνια,
μ' αυτός στέκει αγέρωχος, το μέτωπο ψηλά
κι' ακόμα ένα μερόνυχτο τους Τούρκους πολεμά.
Μεσ' την αντάρα, την φωτιά, στου καλοκαιριού την κάψαν
στέγνωσε το λαρύγγι του, τα σωθικά του ανάψαν,
απ' τον ιδρώτα που έχασε, ιδρώτα πια δεν θγάζει,
μονάχα που και που ο νηός αναστενάζει
σαν ενθυμάται τους δικούς κι' αυτήν που περιμένει
εις το χωριόν η κάλλη του γυναίκα του να γέννη.
Οι Τούρκοι του φωνάζουνε και τον παρακαλάνε
«Γκιαούρη δώσετ' όπλο σου κι' εμείς σε συγχωρνάμε»,
μ' αυτούς σιγ' αποκρίνεται, μονολογεί και λέει,
«τούτο το όπλο μούδωσαν η Κύπρος κι' η Ελλάς,
γι' αυτό δεν παραδίδεται, ή ταν ή επί τας»,
και το στερνό του βόλι απάνω του φυτεύει.
σαν γνήσιο Κυπριόπουλο, σαν γνήσιο Εληνοπαίδι*

Ανδρέα Παναγίδη